

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Decreta Innocentij per Occidentem, etiam in Antiochenam Ecclesiam.
Vnde illustratur Concilij Ephesini locus, de Romanæ Ecclesiæ jure in
Antiochenam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

vxoribus abstinere, secundum priora statuta, id est, juxta duorum Conciliorum antecedentium definitionem. Tandem in Zelenli Concilio dubitantibus Episcopis quid binis Siricij epistolis ad Africanos constitutum fuisset, relecta illa anno CDXVIIII. & juxta earum præscriptum decreta sunt iterum aliquot disciplinae capita; quorum summam retulit Ferrandus Diaconus in Breviatione Canonum. Inter cetera verò capita non omissum est illud quod Clericorum continentiam sancit.

Macedonia quoque, Thessalia, & Græcia, quæ inter Occidentis Ecclesias recensentur, hujus constitutionis observatiõne à finitimis Orientis Ecclesiis distabant. Etenim Socrates dum varias provinciarum consuetudines in jejuniis & aliis disciplinæ capitibus enumerat, hanc in Thessalia, Thessalonica, Macedonia, & Græcia inania invaluisse observat, ut Clero dejiciatur qui non abstinerit ab uxore, etiam legitime ante ordinationem ducta: quamvis, ut scribit idem auctor, in Oriente hoc quidem ab Episcopis & illustrioribus Clericis custodiretur, sed nulla legis necessitate adstrictis. Non meminit quidem Socrates constitutionis à Siricio editæ, qua Macedonicæ Diæceseos Episcopi tenerentur. Sed qui *dejectionis* poenam in Macedonia, Thessalia, & Græcia inflictam considerabit, non eam aliunde repetere poterit quàm à prima illius origine, id est, à Siricij auctoritate, qui Socratis historiam quinquaginta annis antecessit.

V. Innocentius ipse Decretis suis Occidentis Ecclesias ornavit; imò & ipsam Antiochenam Ecclesiam, quæ caput est Orientalis Diæceseos, constitutis suis disposuit. Etenim cum de jure ordinationum suborta esset apud Episcopos illarum partium contentio, hinc ex usu quodam provinciarum suarum ordinationes Metropolitanis sibi vindicantibus, inde Alexandro Episcopo Antiocheno, Episcoporum non solum provinciæ suæ, sed etiam totius Diæceseos Orientalis ordinandorum jus sibi ex præscripto Concilij Nicæni asserente; Innocentius consultus rescripsit quæ illi æquiora videbantur, quæque vim suam per Orientem obtinuerunt, ita ut Antiochenus Episcopus plenam ordinationum auctoritatem receperit. Hinc est (ut mihi quidem videtur) quòd triginta exinde annis elapsis, Juvenalis Episcopus Hierosolymorum in Concilio Ephesino dixit, morem invaluisse, ut sedes Antiochena ex apostolica quadam consuetudine à Romano Episcopo disponeretur, & judicium ac-

ciperet. Qui locus satis obscurus erit, nisi hinc lucem accipiat. Certum quidem est Pauli Samosatani Antiochiæ Episcopi causa sam ultimo judicio in Concilio Romano decisam. quod referri potest ad τὸ δὲ ἀδελφῶν. Sed nihil est quod respondeat τὸ Ἰεροσολύμων, præter Decreta Innocentij.

Zozimus monachorum (quorum, inquit ille, solitudo omni frequentia major erat) & laicorum ambitum, qui ad episcopatum contendebant, literis ad Gallias, Hispaniâque, imò & in ipsam Africam transmisissis, repressit, decretumque suum poenâ sancivit. *Sciet quisquis hoc postposita patrum & apostolica sedis auctoritate neglexerit, à nobis districtius vindicandum; ut loci sui minime dubitet sibi non constare rationem, si hoc putat post tot prohibitiones impune posse tentari. Coniuncta enim studio sit quidquid interdictum toties usurpatur.* Sanè verita fuerat à Paulo, & à Concilio Nicæno, festinata Neophytorum ordinatio; sed de Neophytis loquebantur qui recens essent fidei inferti. Inde tractum exemplum, ut Neophyti dicerentur novitij Clerici, & nuper è monachorum vel laicorum numero in Clerum adscripti, quos ad summum sacerdotium statim non admitti debere Concilij Sardinensis canone XIII. decretum fuerat; sed nullo metu poenæ coëreabantur. Hanc auctoritate sua Zozimus addidit contra novitios istos Clericos, quos ipse post Concilium Sardicense Neophytos appellat; & ad Presbyterij & Diaconatus gradum prohibitionem extendit, ut docet ipse in epistola ad Patroclum Arelatensem: *Si enim Apostolus Neophytum sacerdotio non statim cumulari jubet, & hoc idem Canonum statuta sanxerunt; hoc addimus nostra sententia, ut quisquis de cetero vel summo sacerdotio vel presbyterij gradu vel diaconatus crediderit cumulandum, sciat & se gradus sui subire jacturam, nec in illum valitura esse quæ contulit, ut saltem ab ordinatione precipiti metus iste summoveat quos examinata discussio coërcere debuisset.*

Quid commemorem Celestinum? qui literis ad Episcopos Viennensis & Narbonensis provinciæ datis, se in speculis à Deo constitutum officij sui instinctu provocari dicit ut ab illicitis revocet, & vigilantia suæ diligentiam comprobando, quæ coërenda sunt reseceret, & quæ observanda sunt faciat; statimque regulas quamplurimas decernit de iis quæ ad Clericorum quendam amictum superstitiosum vitandum, qui in Ecclesiis Gallicanis inoleverat, & quæ ad ordinationes pertinent. Ex quibus omnibus vel morosissimo cuique liquidò constare poterit, apostolicam sedem, ante Va-

Concilii Zelenlii
fragoentum sub
Zozimo, quod
vulgo Thesalie di-
citur.
Ferrandus Diaconus
Tit. 16. Præscriptis
Episcopis, Præscriptis
& Diaconis ab
uxoribus abstinere
Conc.
Charth. c. 1.
Conc. Zelenlii.

Socrates, lib. 6. His-
tor. c. 23. Γενε-
σῆσις ἀποστολῶν
ἐν τῇ ἰσθμῷ, ἐν
Θεσσαλίᾳ, ἐν τῇ
μακεδονίᾳ ἐστὶ
καὶ ἡλικίᾳ γυναικῶν,
ἐν τῇ ἀποστολῇ
ἀποστολῶν ἐστὶ
καὶ ἡλικίᾳ γυναικῶν.
ἐν τῇ ἀποστολῇ
ἐστὶ καὶ ἡλικίᾳ
γυναικῶν, ἐν τῇ
ἀποστολῇ ἐστὶ
καὶ ἡλικίᾳ γυναικῶν.

Exant decreta
Innocentij in Co-
dice Canonum
Eccle. Rom.

Innoc. in Decretis
tit. 41. c. 46. 47.
Epist. Concil.
part. 3. ad. 4.
ἐν τῇ ἀποστολῇ
ἐστὶ καὶ ἡλικίᾳ
γυναικῶν, ἐν τῇ
ἀποστολῇ ἐστὶ
καὶ ἡλικίᾳ γυναικῶν.
ἐν τῇ ἀποστολῇ
ἐστὶ καὶ ἡλικίᾳ
γυναικῶν, ἐν τῇ
ἀποστολῇ ἐστὶ
καὶ ἡλικίᾳ γυναικῶν.

Zozimus in Decr.
c. 1. & 2.

Timoth. 3. Can-
cil. Nic. can. 1.

De Neophytis
lib. vlt. Sanna-
tum in Nois ad
Gessid. Vind. lib. 1. c. 1.